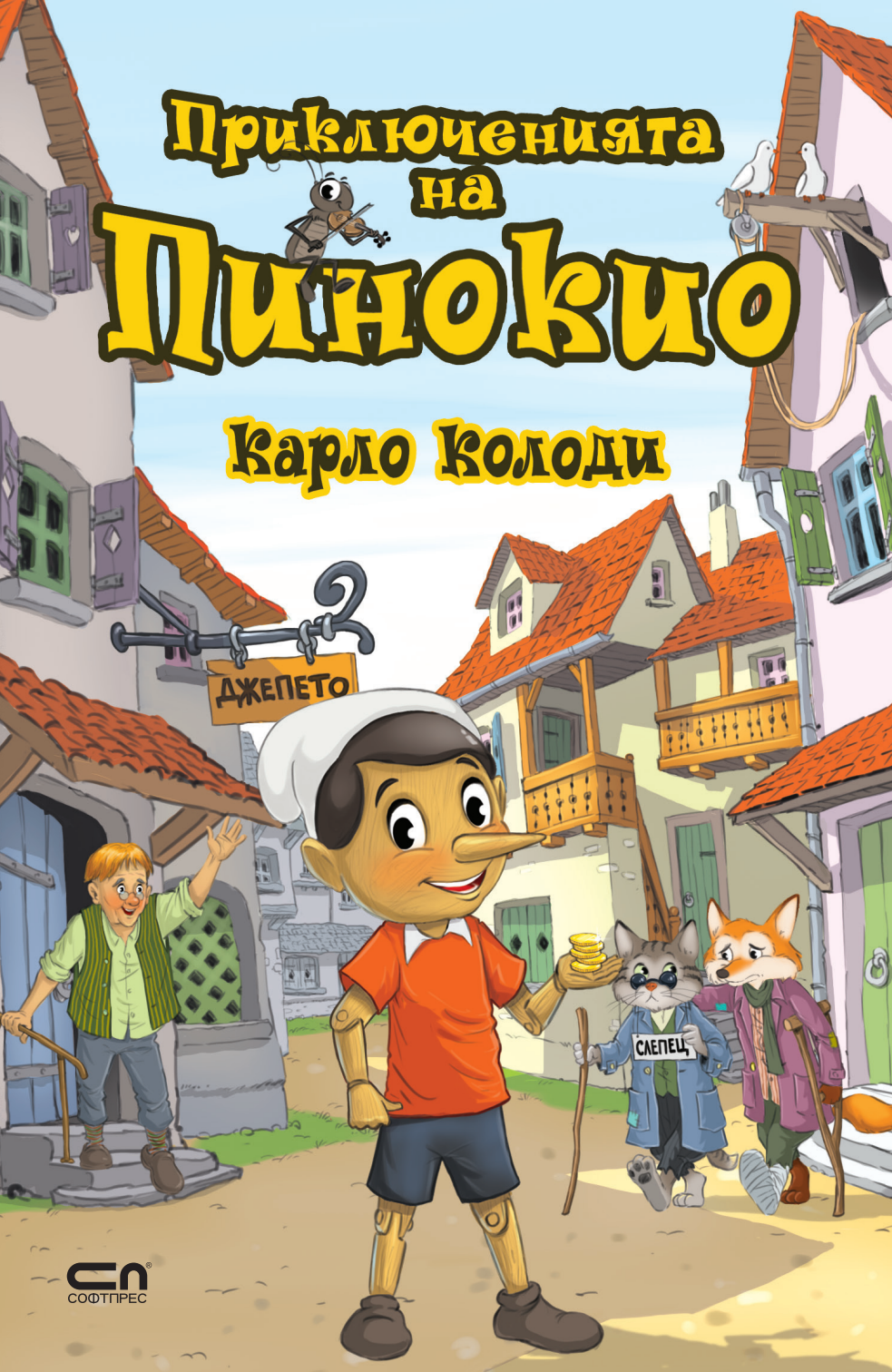

Приключенията на Пинокио

Карло Колоди

Съдържание

<i>Глава 1</i>	3	<i>Глава 19</i>	76
<i>Глава 2</i>	6	<i>Глава 20</i>	80
<i>Глава 3</i>	11	<i>Глава 21</i>	83
<i>Глава 4</i>	16	<i>Глава 22</i>	86
<i>Глава 5</i>	19	<i>Глава 23</i>	90
<i>Глава 6</i>	22	<i>Глава 24</i>	96
<i>Глава 7</i>	24	<i>Глава 25</i>	103
<i>Глава 8</i>	28	<i>Глава 26</i>	107
<i>Глава 9</i>	31	<i>Глава 27</i>	111
<i>Глава 10</i>	34	<i>Глава 28</i>	118
<i>Глава 11</i>	37	<i>Глава 29</i>	124
<i>Глава 12</i>	41	<i>Глава 30</i>	132
<i>Глава 13</i>	48	<i>Глава 31</i>	138
<i>Глава 14</i>	52	<i>Глава 32</i>	145
<i>Глава 15</i>	56	<i>Глава 33</i>	152
<i>Глава 16</i>	60	<i>Глава 34</i>	162
<i>Глава 17</i>	64	<i>Глава 35</i>	170
<i>Глава 18</i>	70	<i>Глава 36</i>	177
<i>За автора</i>			190

Глава 1

Как майстор Череша, дърводелец, намери къс дърво, което плачеше и се смееше като дете

Имаше едно време...

– Един цар! – ще кажат веднага моите малки читатели.

Не, деца, сбъркахте. Имаше едно време един къс дърво.

То не беше някое луксозно дърво, а обикновена цепеница от ония, които зиме слагат в печките и камините, за да отоплят стаите.

Не зная как се случи, но един прекрасен ден тоя къс дърво попадна в работилницата на един стар дърводелец, който се казваше майстор Антонио, но всички го наричаха майстор Череша, тъй като върхът на носа му беше винаги лъскав и червен като зряла череша.

Щом забеляза дървото, майстор Череша се зарадва много и като потърка от задоволство ръце, избъбри полугласно:

– Това дърво дойде навреме: ще направя от него крак на маса.

Речено, сторено – грабна веднага острата тесла, за да почне да свлича кората му и да го одялва, но тъкмо се канеше да нанесе първия удар, остана с ръка, вдигната във въздуха, защото чу едно тъничко гласче, което молеше:

– Не ме удряй много силно!

Можете да си представите как подействаха тия думи на добрия старец майстор Череша.

Той огледа със смаяните си очи цялата стая, за да открие откъде можеше да е излязло това гласче, но не забеляза никого! Погледна под тезгяха – никой, погледна в един скрин, който беше винаги затворен – пак никой, погледна в коша с талаша и стърготините – никой, отвори вратата на работилницата, за да хвърли поглед и на улицата – пак никой. Тогава?...

– Разбрах – каза майстор Череша, като се смееше и си почесваше перуката. – Ясно е, че това гласче ми се е счуло. Я да се заловя пак на работа!

И като взе отново теслата в ръка, нанесе един тържествен удар върху дървото.

– Ох, че ме заболя! – проплака същото гласче.

Този път майстор Череша остана вцепенен, с опулени от страх очи, със зинала уста и с провиснал до брадата език.

Щом се посъвзе, той започна да говори, като трепереше и заекваше от страх:

Но откъде ще е излязло това гласче, което каза ох?... И все пак тука няма жива душа. Да не би това дърво случайно да се е научило да плаче като дете? Не мога да повярвам. Това дърво си е като всяко друго дърво и ако го хвърля в огъня, ще стигне да се свари една тенджерата боб... Тогава? Да не би да се е скрил някой в него? Ако

се е скрил някой, толкова по-зле за него. Аз сега ще го наредя!

И при тези думи той сграби с двете си ръце клетото дърво и започна да го удря безжалостно о стените на работилницата.

После се послуша, за да чуе дали ще прозвучи отново плачливото гласче. Почака две минути – нищо, пет минути – пак нищо, десет минути – все нищо!

– Разбрах – промълви тогава майстор Череша, като се силеше да се смее и си рошеше перуката, – ясно е, че това гласче, което каза ох, ми се е чуло! Я да се заловя пак на работа.

И защото го беше хванало доста страх, за да си придаде малко сърцатост, опита се да тананика нещо.

Между това, след като остави настрана теслата, той взе рендето, за да рендоса и изглади дървото. Но като го рендосваше, чу същото гласче, което му каза смеешком:

– Недей, че ме е гъдел!

Тоя път клетият майстор Череша падна като поразен от гръм.

Когато отвори отново очите си, се видя седнал на земята.

Лицето му изглеждаше преобразено и дори върхът на носа му, който биваше винаги червен, бе посинял от голямата уплаха.

Глава 2

Майстор Череша подарява къса дърво на приятеля си Джемето, който го взема, за да си направи чудно дървено човече, което да умее да танцува, да се бие с тънка сабя и да прави смъртни скокове

В тоя миг се похлопа на вратата.

– Заповядайте – каза дърводелецът, без да има сила да се изправи на нозете си.

Тогава в работилницата влезе едно бодро старче, което се казваше Джемето, но съседските деца, когато искаха да го ядосват, му прикачиха прякора Качамачко поради жълтата му перука, която приличаше много на качамак.

Джемето беше много гневлив. Не дай боже да го нарекат Качамачко! Изведнъж ставаше същински звяр и нямаше вече начин да го обуздае човек.

– Добър ден, майстор Антонио – каза Джемето. – Какво правиш там на земята?

– Уча мравките да смятат.

– Пожелавам ти успех!

– Какво те носи при мен, приятелю Джемето?

– Краката ми. Дойдох при теб, майстор Антонио, да ти поискам една услуга.

– Готов съм да ти услужа, думай – отвърна дърводелецът, като се изправяше на нозете си.

– Тази заран ми хрумна нещо.

– Да го чуем.

– Намислих да си направя едно красиво дървено човече, но чудно човече, което да умее да танцува, да се бие с тънка сабя и да прави смъртни скокове. С тая кукла искам да обикалям света, за да си изкарвам комат хляб и чаша вино. Как ти се струва?

– Браво, Качамачко! – извика същото гласче, което не се разбираше откъде излиза.

Като чу да го наричат Качамачко, Джемето почервеня от гняв, извърна се към дърводелеца и му каза ядосан:

– Защо ме обиждаш?

– Кой те обижда?

– Нарече ме Качамачко!...

– Не съм те нарекъл аз.

– Тогава трябва да съм аз! Казвам, че ти ме нарече.

– Не!

– Да!

– Не!

– Да!

И като се разгорещяваха все повече и повече, накрай се сграбчиха, започнаха да се дращят, да се хапят и да се хокат.

Като свърши боят, майстор Антонио намери в ръцете си жълтата перука на Джемето, а Джемето забеляза, че е захапал прошарената перука на дърводелеца.

– Дай ми перуката – каза майстор Антонио.